

FELELTETÉS

Elindultak a meghívók az 1948-ban született magyar jelesek találkozójára. A huszonnyolcasokkal kezdve huszonegyedik alkalommal állítja össze a Napút szerkesztősége a soros évkönyvet – az ideiben nyolcvanegy kiválóság életvallomásai sorakoznak. (Eddig közel 1700-an.) Szeretteik, barátaik társaságában személyes találkozóra érkeznek a művészeti és a tudományos élet kiválasztottjai. A mostani meghívón az estvezető neve ki van pontozva. Húsz éven át Tarján Tamás remekelte végig a bő két órákat. A jelenlévők a helyszínen szembesültek a valósággal: a zenei közreműködők mellett ők voltak az est „fellépői”. Tamás felkészült improvizációját követően, felszólítására ki-ki maga emlékezett, énekelt, vallott, anekdotázott: két-három percben voltaképp. Tamás összekötött és – „feleltetett”.

E felejthetetlen hangulatok immár kinek a vezénylésével lehetnek legalább közelítően színesek, tartalmasak?

Megesett, hogy Tamás volt a csoporttársam. Akkor kezdődött. S tartott aztán 2017 nyaráig. Esztendőnként megannyi – olykor sajátos – szerkesztői felkérés részemről: pazar teljesítések.

Komoly titkokat sejtető bölcs arcvonásai – a tudás háttérhiteles, humora zeng. Nem faggattam.

Lányok hajdani hullámverése közöttünk. Körülötte.

Palánkon a labda. Négyzethálók.

Fáj, hogy rendre elmaradt szófiai útja. Amikor tehettem volna, hogy hivatalosan meghívjam, hol közbejött valami, hol torlódott az idő, halasztódott, került későbbre. Valósulatlanul végül. Zabolázott, heves sztoikusként a szememre se hányta.

Tekintélye, előadói egyedisége.

Feleltetés? Maga kivételesen felelt, meg.

Zászlóbontás árva helyén riadó csend. Fallá nem hálósulhat.

